

Tid foreslog i Brændselsudvalget. Derimod finder vi det stadig paakrævet, at det paalægges Kommunerne som en Pligt at yde Brændselshjælp, saaledes at man ogsaa i denne Henseende stiller de gamle ens rundt omkring i de forskellige Kommuner, hvorimod vi stiller Kommunerne frit, hvor der er Tale om de gamle, som paa en eller anden Maade faar et Fradrag i deres Aldersrente, fordi de har en højere Indtægt eller en større Formue end tilladeligt i denne Forstand. Kommunerne stilles altsaa i dette Tilfælde frit med Hensyn til at yde Brændselshjælp, og yder de den, maa de naturligvis ikke gaa op til et højere Beløb end det, der ydes til de gamle, som ikke har andet end deres Aldersrente. Samtidig giver man Kommunerne Ret til at vælge Uddelingsmaaden, om det skal være kontant Hjælp eller det skal være Brændsel, og ligeledes til at bestemme Tiden for Uddelingen. Jeg har aldrig lagt Skjul paa her, at for mig staaer det som det bedste, at de gamle faar Hjælpen in natura; jeg kender alt for mange triste Eksempler paa, at Børn ikke er saaledes, som Børn skulde være, og det er vanskeligere at komme til at berøve de gamle Brændselet end at komme til at laane den Sum af dem, som de faar udbetalt en Gang for alle i det paagældende Aar. Derfor foretrækker jeg Hjælpen in natura, men jeg erkender, at der er saa mange forskelligartede Forhold til Stede, der kan bevirke, at det ikke lader sig gøre overalt, men at man i visse Tilfælde maa udbetale den kontant. Derimod sætter jeg overordentlig Pris paa, at man fra Kommunens Side kan give Brændselshjælpen paa hvilken Aarstid, man vil; thi nu da vi er kommet ind paa at vedtage Forslag om Brændselshjælp Aar efter Aar, bliver dette vedtaget saa sent, at de gamle i mangfoldige Tilfælde maa skaffe sig Brændsel før, og det gælder navnlig i Landkommunerne, hvor de faar Brændsel hjem om Sommeren. Naar Brændselshjælpen føres ind som et fast Led i Aldersrenteloven, vil saavel Landkommunerne som Bykommunerne allerede om Sommeren kunne udlevere Brændsel til de gamle; jeg tror, at det baade for Kommunalbestyrelsen og for de gamle vil have overordentlig stor Betydning.

Det forelagte Lovforslags § 4 foretager enkelte tekniske Ændringer i den gældende Lov, men indeholder tillige den Realitetsændring, at der ved Formueberegningen ses bort fra det Beløb, der „repræsenterer Værdien af den af den paagældende i egen Ejendom beboede Lejlighed“. Det har vist

sig, at Lovens Bestemmelser i denne Henseende virker ret uheldigt, og det drejer sig som Regel om meget smaa Ejendomme, Ejendomme, som kun bebos af vedkommende selv, som han i Tidernes Morgen har sparet sammen til, og som saa, efterhaanden som Ejendomspriserne stiger, sættes saa højt i Ejendomsskyld, at naar der skal foretages Beregning af den ham tilkommende Aldersrente, kommer dette Beløb til at virke uheldigt; da det nu en Gang er Aldersrentelovens Tendens at opmuntre til Opsparing, og det netop i dette Tilfælde maa erkendes, at disse Folk har sparet for at skaffe sig selv Boliger, tror jeg, man maa hilse denne Bestemmelse med Glæde.

En anden Realitetsforandring finder Sted med Hensyn til de gamle Pensionister. Der skal efter den nugældende Lov foruden det almindelige Fradrag yderligere fradrages disse 15 pCt. Disse 15 pCt. slettes i Ændringsforslaget, saaledes at de gamle Pensionister stilles paa lige Fod med de øvrige Aldersrentenydere. Det drejer sig her økonomisk om saa uhyre lidt, og jeg tror derfor, at naar man gaar til at foretage en Ændring i Aldersrenteloven, skal man ændre dette Forhold med det samme.

Som noget nyt indfører Ændringsforslaget en Bestemmelse om, at Personer, som ikke oppebærer Aldersrente, under ganske særlige Forhold — det vil sige i hjælpeløs Tilstand — kan anbringes paa Alderdomshjem. De Personer, der her er Tale om, er navnlig saadanne Folk, der har haft en saadan Indtægt eller navnlig Formue, at de har kunnet købe en Livrente, men en Livrente, som maaske yder dem en Indtægt, hvormed de ikke er i Stand til at skaffe sig Livets Ophold. Naar disse Mennesker er ganske uden Slægt, der kan tage sig af dem, er Kommunerne ret uheldigt stillet overfor dem. Lovforslaget aabner saaledes ved denne Ændring Adgang til at anbringe disse Individuer paa vedkommende Kommunes Alderdomshjem, for saa vidt de ikke er i Stand til at skaffe sig Bolig og Underhold, men de vedkommende skal i enhver Henseende opfylde Lovens Bestemmelser; § 6, jfr. § 5, drejer sig kun om ganske enkelte, og det er disse enkelte, man har søgt ad denne Vej at komme til Hjælp. Naturligvis skal de saa selv efter visse Regler betale for deres Ophold i Alderdomshjemmet, og kun i ganske særlige Tilfælde kan der blive en lille Part for Kommunen at betale.

Forslagets § 6, der drejer sig om Forskelshjælpen, ændres i nogen Grad. Efter den nuværende Lovs § 21 kan Kommunalbestyrelsen tilstaa de Personer, der den